

РЕШЕНИЕ

№ 1243

гр. София, 27.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 14.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **8734** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс вр.чл.268 ал.1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на „МБТС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], бул. „Ц. Б. III“ № 103 ,чрез адвокат Н. С.,против решение №ПИ-335/07.09.2022г. с което са потвърдени действията на публичен изпълнител при ТД на НАП С.,обективирани в Разпореждане с изх.№С220022-137-0008253/24.08.2022г.,за отказ за отписване на публични задължения по давност.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспореното решение,като се изтъква, че неправилно,както публичният изпълнител, така и горестоящият орган,са приели, че по отношение на посочените от жалбоподателя публични задължения,не е изтекла абсолютна погасителна давност.Претендират се разноски,по списък.В о.с.з проведено на 14.02.2023г. жалбоподателят се представлява от адв. Н. С.,които поддържа жалбата на посочените в нея основания.

Ответникът –директора на ТД-НАП-С.,чрез процесуалния си представител юрк.Й. оспорва жалбата и прави искане същата да бъде оставена без уважение. Заявява,че правилно ответникът е приел,че правото да се съберат дължимите от жалбодателя суми,не е погасено по давност.Прави искане за отхвърляне на жалбата и за присъждане на разноски,представляващи юрисконсултско възнаграждение,прави

възражение за прекомерност на адв. хонорар.

Административният съд С.-град,като се запозна с доводите на страните и доказателствата в административната преписка и след служебна проверка съгласно разпоредбата на [чл.168 от АПК](#), намира за установено от фактическа страна следното:

Изпълнителното дело е образувано във връзка с публични задължения на дружеството за ДОО, ДЗПО и ЗО и др.В изпълнение на чл. 221, ал. 1 от ДОПК е издадено съобщение за доброволно изпълнение с изх.№2243-000001/13.05.2009г. и е образувано изпълнително дело с №22090002243/2009г. за задълженията по имуществена санкция с №185/20.06.2007г.Към 02.09.2022г. дружеството има подлежащи на принудително изпълнение задължения в общ размер на 71 251,76 лв.С Постановление с изх. №С 160022-022-0030402/27.10.2016г. за налагане на обезпечителни мерки, издадено на основание чл. 200 от ДОПК и чл. 202, ал. 1 във връзка с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК е наложена обезпечителната мярка върху налични и постъпващи суми по банковите сметки на „МБТС“ ЕООД,Е. по депозити,вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми предоставени за доверително управление, находящи се в търговски банки /ТБ/,„Стопанска и инвестиционна банка“ и ТБ „Инвест банк“ АД за сума в размер на 433 684.41лв.На основание чл. 200, ал. 1 от ДОПК,са връчени на банките запорни съобщения с изх. №С160022-146-0012264/27.10.2016г. и №С160022-146-0012265/27.10.2016г.Съгласно получен отговор с изх. №ЗС4849#1/31.10.2016г. от ТБ „Инвестбанк“АД,във връзка с връченото й запорно съобщение е изх. №С160022-146-0012265/27.10.2016г. по описа на ТД на НАП С.,запорът е наложен до размера посочен в съобщението, средствата на длъжника са недостатъчни за обезпечаване на запорното съобщение и по откритите банкови сметки има предходно наложени запори,както следва:1.постановление №1098/08.07.2010г. от ТД на НАП С. ИД №20098500400286 от ЧСИ А. Б..2.ИД №20098500400286 от ЧСИ С. Я..Съгласно получен отговор с изх. №75138/01.11.2016г. от ТБ „Стопанска и инвестиционна банка“ във връзка с връченото й запорно съобщение с изх. №С160022-146-0012264/27.10.2016г., запорът е наложен, няма авоар и чака ред,поради предходно наложени запори.На 12.08.2022г. данъчно задълженото лице е подало молба/възражение с вх. №С220022-000-0382296 по описа на ТД на НАП С.,дирекция „Събиране“,с което е искало,на основание чл. 171 от ДОПК,погасяване,поради изтекла погасителна давност на задълженията по изпълнителното дело, представляващи главница в размер на 33 520.93 лв., и лихва в размер на 37 491,88 лв.С Разпореждане по молба за давност с изх.№С220022-137-0008253/24.08.2022г., издадено на основание чл. 226, ал. 1 от ДОПК, във вр. с чл. 225, ал. 1, т. 7 от ДОПК, във вр. с чл. 168,т.3,и чл. 171,ал.2 от ДОПК,публичният изпълнител частично е прекратил производството,поради изтекла погасителна давност,събирането на задължения по ЗДДС за м. 6.2011 г. и м. 07.2011г.В останалата си част Разпореждането по молба за давност на публичния изпълнител е постановил отказ от погасяване на задължения със срок на доброволно изпълнение през 2012 г. и 2013г.Отказът е мотивиран с оглед наличие на предприети действия за спиране на давността, визирани в чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК.Този акт е предмет на разглеждане в настоящото производство.

Така установената фактическа обстановка налага следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, за която обжалваният акт е неблагоприятен и в преклузивния седемдневен срок по чл. 268, ал. 1 от ДОПК, което налага извода за нейната допустимост.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Обжалваното решение е издадено от компетентен орган и в кръга на законоустановените му правомощия по чл. 267 от ДОПК. Решението е издадено в производство по обжалване на Разпореждане с изх.№С220022-137-0008253/24.07.2022г., издадено на основание чл.226, ал.1 от ДОПК, във вр. с чл. 225, ал. 1, т. 7 от ДОПК, във вр. с чл. 168, т. 3, и чл. 171, ал. 2 от ДОПК, издадено от публичен изпълнител в ТД на НАП-С., във връзка с изпълнително дело по описа на ТД на НАП – С..

Решението е издадено в писмена форма, след обсъждане на наличните в преписката писмени доказателства и оплакванията на лицето, подало жалбата пред решаващия орган. Обжалваното по административен ред разпореждане също е издадено от компетентен орган - публичен изпълнител в компетентната Териториална дирекция на НАП-С., определена съгласно чл. 8, ал. 1, т. 1 от ДОПК, и в рамките на правомощията му. Същото е издадено в предвидената писмена форма и съдържа изискуемите реквизити.

по правото:

На основание чл. 171, ал. 1 от ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.

Според чл. 171, ал. 2 от ДОПК, с изтичането на 10- годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в изрично посочените случаи.

Съгласно [чл. 172, ал. 1](#) от ДОПК давността спира: т. 1 - когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; т. 2 - когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; т. 3 - когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; т. 4 - когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; т. 5 - с налагането на обезпечителни мерки; т. 6 - когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение.

Според [чл. 172, ал. 2 от ДОПК](#) давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение, като съгласно ал. 3 от прекъсването на давността започва

да тече нова давност.

Решаващият орган е приел, че от публичния изпълнител са предприети действия, които са прекъснали давността: В конкретния случай на 27.10.2016г. е издадено ПНОМ с №0160022-022-0030402, с което има ефективно наложени обезпечителни мерки по смисъла на чл. 202, ал. 1 от ДОПК.

Решаващият орган е приел също, че на основание параграф 29, т. 2 от ЗМДВИП във връзка с § 52 от ПЗР на ЗМДВИП, давностните срокове се считат спрели да текат от 24.03.2020 г. и съгласно § 13 ПЗР на ЗМДВИП са възобновени, считано от 22.05.2020 г. Приел е също, че сроковете по чл. 171 от ДОПК спират да текат от 24.03.2020г. (датата на влизане в сила на § 29 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с Решение на Народното събрание от 13 март 2020 г. и за преодоляване на последиците), като неизтеклата до момента на спирането част от давностния срок продължава да тече от 22.05.2020 г. предвид § 13 от ПЗР на ЗИД на Закона за здравето. В решението е посочено /л.17/, че в случая срока изтича на 28.02.2021г. Като е потвърдил действията на ПИ в обжалваната част.

Основният спорен въпрос между страните е дали давността е била прекъсвана с действия на компетентните органи спрямо жалбоподателят, съответно започнала ли е и от кой момент да тече нова давност. Не се спори, че последното действие на ПИ е от 27.10.2016г. по реда на глава XXV раздел III от ДОПК, посочен по горе в решението.

Действително съгласно чл. 172, ал. 2 от ДОПК, давността се прекъсва с предприемането на действия по принудително изпълнение, а разпоредбите на чл. 220 „Образуване на изпълнително дело“ и чл. 221 „Започване на производството“ са включени в раздел „Действия“ на глава XXV от ДОПК, наименована „Принудително изпълнение“. Конкретен отговор на въпроса кои действия на публичния изпълнител са такива по принудителното изпълнение е даден и в Тълкувателно решение №2/2013 от 26.06.2015г по т. дело № 2/2013г на ОСГТК на ВКС. В тази насока следва да бъде посочено още, че способите за осъществяване на принудително изпълнение на вземанията са изброени лимитативно в чл. 215, ал. 1 от ДОПК – изпълнение върху вземания и парични средства в банките, изпълнение върху парични средства и вземания на длъжника, изпълнение върху движими и недвижими вещи и ценни книжа. Прекъсване на давността по смисъла на чл.172, ал. 2 от ДОПК ще настъпи с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ – насочване на изпълнението чрез налагане на заповед или възбрана, присъединяване на кредитори, възлагане на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаване на пазач, насрочване и извършване на продан и т.н

В хода на изпълнителното производство против жалбоподателя не са извършени никакви действия освен тези, на които се позовават публичния изпълнител и решаващия орган/от 27.10.2016г./ Давността досежно задълженията на жалбоподателят за периода 01.01.2012г. – 31.12.2012г. 01.01.2013г.–31.12.2013г. е

била прекъсвана по чл. 172, ал. 2 от ДОПК/27.10.2016г./ и е изтекла на 27.10.2021г. Молбата до публичния изпълнител за отписване на тези задължения на посоченото основание е депозирана на 12.08.2022г., поради което същата е била допустима и основателна.

Настоящият състав намира за неправилни изложените в обжалваното решение на ответника съображения за продължаване на давността, съгласно § 29, т. 2 от ПЗР на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците/Загл. доп. – ДВ, бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г. /Съгласно § 29, т. 1 от ПЗР на този закон до отмяната на извънредното положение срокът по [чл. 171, ал. 2 от ДОПК](#) не се прилага, а според т. 2 на § 29 освен в случаите по [чл. 172, ал. 1 от ДОПК](#) давността спира да тече и за времето на обявеното извънредно положение. Последната разпоредба въвежда ново основание за спиране на давността, наред с тези по [чл. 172, ал. 1 от ДОПК](#), като срокът за новото спиране е до отмяна на Извънредното положение – 13.05.2020 г. След отмяната на Извънредното положение давността продължава да тече. Тази разпоредба обаче не препятства действието на разпоредбата на [чл. 172, ал. 2 от ДОПК](#) и след изтичането на този срок давността се брой за изтекла, независими от основанието за спиране. В § 29, т. 1 от ПЗР на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, се посочва, че до отмяната на извънредното положение срокът по [чл. 171, ал. 2 от ДОПК](#) не се прилага, но тази разпоредба не продължава срока по [чл. 172, ал. 2 от ДОПК](#), както е прието от решаващия орган/ответника по делото/. Смисълът и целта на разпоредбата са да не изтече давностния срок при действието на обявеното извънредно положение, съгласно чл. 3, т. 1 от с. з., което е привременна мярка за защита интересите на кредитора, неспособен да действа поради наличието на извънредни непредвидени обстоятелства. Тази мярка престава да действа с настъпване на събитието, визирано в хипотезата на § 29, т. 1 /отмяна на извънредното положение/, действието ѝ е обвързано с определен срок, след който правните последици, породени от това действие отпадат. Няма и не може да има за последица продължаване на срока по [чл. 172, ал. 2 от ДОПК](#) със срока на действие на § 29, т. 1 от ПЗР на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение. Но независимо от изложеното дори с продълженият срок от 59 дни, давността в конкретният случай е била изтекла т.к. не са били предприети действия от ПИ в рамките на пет годишният срок от 27.10.2016г.

Водим от горното, по изложените съображения обжалваното решение на директора на ТД на НАП – С. и потвърденото с него разпореждане на публичен изпълнител при същата дирекция, са незаконосъобразни и подлежат на отмяна. След отмяната им преписката следва да се върне на ТД на НАП, съгласно [чл. 173, ал. 2 от АПК](#), вр. с § 2 от ДР на ДОПК, като при липса на други обстоятелства, освен изложените в настоящето производство, административният орган следва да изчисли сроковете и се произнесе по начина, посочен в мотивите на съдебното решение.

Предвид изхода на спора основателно се явява искането на жалбоподателя за присъждане на сторените по делото разноски съобразно представения списък с

разноски и доказателства за действителното им извършване. От страна на ответника е направено възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. Материалния интерес на спора е 71012,81 лв., съгласно таблица в диспозитивната част на разпореждането на публичния изпълнител. Съгласно Наредба № 1/2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения за този спор възнаграждението следва да е не по-малко от 5491,15 лв., а претендираното адвокатско възнаграждение е под този размер – 2050 лв., поради което и възражението за прекомерност е неоснователно.

Така мотивиран и на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК, съдът,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ решение № ПИ-335/07.09.2022 г. на Директора на ТД на НАП-С., с която е оставена без уважение жалбата на „МБТС“ ЕООД, Е. с вх. № 14-53-00-2014/31.08.2022 г. и е потвърдено Разпореждане с изх. № С220022-137-0008253/24.08.2022 г., на Публичен изпълнител в ТД на НАП-С. в обжалваната част.

ОТМЕНЯ Разпореждане с изх. № С220022-137-0008253/24.08.2022 г., на Публичен изпълнител в ТД на НАП-С., и ВРЪЩА преписката на публичния изпълнител за изпълнение на дадените с настоящото решение задължителни указания.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК.

съдия: